

ROB-‘N- ROEMER

ROB DE NIJS. ZANGER. FENOMEEN. AL 50 JAAR OP DE PLANKEN.

EMILE ROEMER. VOORMAN VAN DE SP. SAXOFOONSPELER.

HARDROCKLIEFHEBBER. Ze schudden elkaar op het Haagse Binnenhof lachend de hand en raken met elkaar in gesprek alsof ze dat dagelijks na een concert of debat doen. Amateurfotografen met telefoons en huis-tuin-en-keuken-camera's sluiten al snel aan op de tweede rij voor een kiekje. Uit een stapel elpees pakt Rob die van The Police: "Een klassieker, iconisch." Emile bedenkt zich geen seconde en kiest Meat Loaf. "Of ik die thuis heb? In tweevoud, op cd en vinyl."

Het is een frisse novemberdag, dus verhuizen de mannen door de doolhof van de Tweede Kamer naar het kantoor van Emile. Rob krijgt van de security een sticker met 'Bezoeker' op zijn borst geplakt. Gang door, trappetje op, links, rechts, nog een gang door, trappetje af, rechts, links, rechts en – hoe kan het ook anders – links naar de werkkamer waarin ooit Joop den Uyl, Hans van Mierlo en Jan Marijnissen hem voorgingen. "Wat een eer, hè?" Een tafel, een dienblad vol koffie en een batterij gespreksonderwerpen die een gevoelige snaar raken.

VAN HUIS UIT

Rob: "Ik ben in 1942 geboren en woonde met mijn ouders en broertje Bert in de Linnaeusstraat in Amsterdam – honderd meter van de plek waar Theo van Gogh is vermoord. Dat was een ontheiliging van mijn jeugd, eerlijk gezegd. Schuin onder ons zat een dansschool, Moulin. Daar hoorde ik altijd Victor Silvester met z'n driekwartsmaat, Weense wals, Foxtrot. Elke dansschool draaide dat, want die man nam alle muzikale danspassen voor zijn rekening. Toen kwam de rock-'n-roll, Bill Haley, mijn ouders waren daar gek van."

Emile: "Ah! Good old Bill Haley."

Rob: "Daar werd op gejived, dat hoorde ik vanuit mijn bedje via het balkon. Er was niet veel popmuziek in die tijd, maar via de boxen van Moulin kwam ik ermee in aanraking. Bill Haley vond ik een slappe dwel in vergelijking met wat daarna kwam: Little Richard, Jerry Lee Lewis en natuurlijk Elvis Presley. Toen ik zestien was, kreeg ik een pick-up met drie singles: *Fever* van Peggy Lee, *Tom Dooley* van The Kingston trio en *I got stung* van Elvis. Mijn smaak is ontzettend breed. Als kind al kreeg ik overal kippenvel van. Eddie Calvert met *his golden trumpet*, *Oh mein papa*, vond ik ook prachtig."

Emile: "Mijn ouders hadden – zeker mijn moeder – veel met klassieke muziek, maar mijn drie oudere broers zorgden voor een tegengeluid. Ik kom uit 1962, dus het was blues en rock wat de klok sloeg. Cuby and the Blizzards werd grijsgedraaid bij ons thuis. Net als bij jou is mijn muziekstijl heel breed. Ik hou van jazz, van klassiek, maar ben ook een enorme hardrockfan."

Rob: "Ik ook! Wat gek, zeg."

ON STAGE

Emile: "Laatst was ik in Duitsland bij een concert van de Big Four, vier legendarische metalbands: Slayer, Anthrax, Metallica en Megadeth. Waanzinnig."

Rob: "De cd van Rammstein is ook zo fijn."

Emile: "Ja, geweldig. Die ligt hier in mijn werkkamer. Ik vind het ook hartstikke mooi om artiesten live te zien. Mijn eerste grote concert was in De Vereeniging in Nijmegen: punkrockband The Tubes, uit San Francisco. Ik was een jaar of zestien. Die gasten presteerden alles op het podium wat god verboden heeft, een fantastische show. Sinds die tijd... of het nu North Sea Jazz is, Carel Kraayenhof, Trijntje Oosterhuis, ik wil het gewoon zien, ik wil het horen, ik vind het leuk."

Rob: "Je moet eens een keer naar ons komen!"

Emile: "Graag, na vandaag helemaal. Dat je het zo lang presteert om op niveau muziek te maken, da's één. Maar jouw uitstraling 'joh, ik ga hier nog honderd jaar mee door', dat vind ik heel knap."

Rob: "Nou, honderd jaar..."

Emile: "Maar je straalt het wel uit!"

WERELDTAAL

Emile: "Muziek is de taal van iedereen. Tijdens het meireces was ik een week in Kenia. Ik wil weten, zien, ervaren. Over ontwikkelingssamenwerking en vluchtelingenproblematiek kan ik in Nederland slechts lezen, dus ik wilde erheen. Niet alleen vanwege het vluchtelingenkamp – schandalig groot, vreselijk –, maar ook omdat ik de sloppenwijken van Nairobi wilde zien. Een hele dag bracht ik door in zo'n wijk, op een berghelling, waar honderdduizend mensen wonen zonder water, gas, rioleering. Ik was daar op een schooltje. Om hun dankbaarheid voor het bezoek te uiten, zongen de kinderen voor ons. Zo mooi. Rillingen over mijn rug."

Rob: "Emile, ik krijg al kippenvel van jouw verhaal..."

KINDEREN

Rob: "Mijn oudste zoon Robbert is heel muzikaal, hij kan goed zingen, maar hij is te lief. Je moet dwars door roeien en ruiten: vechten en geloven in eigen kunnen. Ik denk dat het voor kinderen niet meevalt om ouders zoals jij en ik te hebben, Emile. Je zet nogal wat neer: mijn vader is dat en dat. Wat moet je zelf dan in hemelsnaam?"

Emile: "Dat speelt bij ons zeker ook. Mijn dochters van 20 en 22 willen niet 'de dochter van' zijn. Ze willen worden gewaardeerd om wie ze zijn, klaar. Dat vind ik een heel goede houding en ik ben blij dat ze daar bewust mee bezig zijn. In hun muzieksmaak gaan ze ook hun eigen weg. Hedendaagse muziek is favoriet en ze gaan er graag naartoe. John Legend, Alain Clark, Moke, Nick & Simon in Gelredome, van alles. Ik juich het toe, muziek luisteren is zo lekker ontspannen. Maar als we samen in de auto zitten, gaat mijn muziek echt niet aan, hoor. Die stevige hardrock draai je maar als je alleen in de auto zit."

Rob: "Mijn jongste zoon Yoshi is autistisch. Hij is angstig voor heftige dingen, maar daardoor trekt het hem ook enorm aan. Dus hij is into Rammstein, Metallica en zelfs een of andere Rob Zombie. Je wilt niet weten wat voor kabaal dat is. En het mooie is dat met name Yoshi gek is op mijn muziek. Hij noemt het 'Rob de Nijs-muziek'. Als ik achter het stuur zit, zing ik automatisch mee, maar dan krijg ik het dus wel naar mijn hoofd: 'Papa, wilt u niet door Rob de Nijs heen zingen?' Dan word ik even op mijn nummer gezet."

MOMENTEN EN MUZIEK

Emile: "Als ik chagrijnig ben, gaat de muziek op tien."

Rob: "Eif!"

Emile: "Muziek is onlosmakelijk verbonden met momenten in je leven. Mijn vrouw heeft dat nog veel sterker. Zij onthoudt beelden, momenten, fragmenten aan de hand van nummers. Heftige gebeurtenissen hakken er helemaal in. Ik denk dat iedereen bij een begrafenis van een dierbare bij die nummers voelt: brrr. Maar op zo'n ingrijpend moment willen we allemaal muziek draaien."

Rob: "Ik heb de eer om af en toe in de begrafenis top 10 te

EEUWIGHEIDSWAARDE

Rob: "Ik wil The Beatles."

Emile: "Dan neem ik The Rolling Stones, ik ben een flexibele jongen. En over die eeuwige strijd heb ik geen uitgesproken mening."

Rob: "Ik ben blij dat je tegenwoordig alles leuk mag vinden. The Stones vond ik in het begin maar tyfusherrie. Nu vind ik Mick Jagger en zijn mannen ook te gek, maar The Beatles staan voor mij torenhoog. Die liedjes zijn gemaakt voor de eeuwigheidswaarde."

“EN? WORDT
RUMOUR
HAS IT
HET PARTIJ-
LIED VAN
DE SP?”

staan. *Vanaf vandaag*, van de hand van mijn ex-vrouw Belinda. Ze schreef het als een soort troostlied na een heel zwaar ongeluk bij ons in de buurt. Drie jongens reden naar huis na een avondje stappen en knalden tegen een boom; allemaal dood. Als ik sta te zingen, zie ik bij bepaalde nummers mensen in het publiek huilen. Op dat moment realiseer ik me wat een enorme macht muziek heeft."

Emile: "Absoluut waar. Je kunt een enorme steun voor mensen zijn."

Rob: "Dat geeft me een warm gevoel. Ik heb een tijd gehad dat ik een bepaald stuk niet kon zingen, dat het ook voor mij te heftig was. Ik voel wel een verantwoordelijkheid naar mijn publiek. Het kan schokkend zijn, maar het moet uiteindelijk wel bevrijdend werken. Als ik zo'n lied zing, moet het op een zorgvuldig ingebouwde plek van het concert zitten. Bij een nieuwe tour zitten we soms echt te puzzelen. Ooit riep Edith Piaf: 'Als de volgorde niet goed is, kun je hele concert in elkaar donderen.'"

BOYS DON'T CRY

Rob: "Boys huilen echt wel eens."

Emile: "Ik ken genoeg mannen die niet willen huilen en dat halsstarrig verborgen houden, maar vroeg of laat gaan ze toch voor de bijl. Als je dingen verbergt of jezelf niet bent, krijg je er last van."

Rob: "Lief zijn wordt ook onderschat. Simpelweg lief durven zijn."

Emile: "Dat begint met aandacht..." – buigt voorover naar Rob. "Ga ervoor zitten en vertel nou maar. We zijn allemaal zo verschrikkelijk druk. Mijn jongste dochter kan het heel goed: 'Pap, gooi alles aan de kant en ga zitten.' Dan moet ik het ook niet in mijn hoofd halen om mijn telefoon te pakken of op een andere manier af te dwalen. Hartstikke terecht, want voor je het weet ben je alleen maar bezig. Het is zo ongelooflijk belangrijk om je verhaal kwijt te kunnen."

Rob: "Misschien heeft het met ouder worden te maken, maar voor mijn gevoel word ik steeds softer. Ik ben gepokt en gemazeld door alle hopen modder en stront die ze over me heen stortten. Meestal onterecht, maar goed. Ik dacht: hoe kan dat nou? Hoe kunnen mensen out of the blue, zonder dat ze mij kennen, zulke afschuwelijke dingen zeggen?"

Emile: "Waar. Het gebeurt veel en ik denk dat de snelheid van nieuwe communicatiemiddelen daartoe bijdraagt. Op internet kunnen lezers anoniem van alles onder een artikeltje plaatsen. Ik lach er maar om, we zijn allemaal een keer aan de beurt. Een dag later is er niks aan de hand en dan is het weer tien keer niks. *So be it.*"

Rob: "*So be it*, daar ben ik inmiddels ook achter. Maar er waren tijden dat ik het me vreselijk aantrok."

Emile: "Als het persoonlijk wordt, moet je een stalen plaat zijn, wil het je koud laten."

Rob: "Zoals de Vlaming zegt: dan zie je zwarte sneeuw."

Emile: "Het zou goed zijn als mensen zich dat realiseren voordat ze alles roepen, schreeuwen en zeggen."

I WANNA BE ADORED

Rob: "Er zijn mensen die mij adoreren, maar dat is helemaal niet leuk. Ik heb veel liever dat mensen zeggen: 'Ik was jaren geleden een keer bij je concert en ik kom nog steeds.' Dat is fijn om te horen. In 1963 had ik een leuk, pretentieloos hitje, *Voor Sonja doe ik alles*, van Johnny Hoes. Laatst sprak ik na afloop van een optreden met een vrouw. Haar moeder hoorde dat liedje in 1963 live. Ze was zwanger van haar zusje en noemde haar Sonja. Er is een grote tijd verstreken en die vrouw vertelde me dat haar zusje Sonja een paar maanden geleden overleed aan borstkanker. Dan zie ik in een notendop dat verhaal. Ontroerend."

Emile: "In de politiek ligt het anders. Ik ben blij als ik gewaardeerd word om mijn werk. In mijn vak moet ik het van vertrouwen hebben en dat is het grootste goed dat ik van iemand kan vragen. Ik ben er dagelijks mee bezig om het vertrouwen niet te schaden. Ik zit hier niet voor mijn eigen lol. Op de dag dat ik dat vergeet, moet ik stoppen met politiek."

Rob: "Mensen vertrouwen jou, maar hebben ook iets heel persoonlijks met jou."

Emile: "In de politiek, met de huidige media, speelt dat een steeds

grotere rol. Dertig jaar geleden lagen de verhoudingen anders. Kranten waren verzuild, er waren drie zenders en af en toe zag je een politicus voorbij schuiven. Nu gaat alles zo hard. Ik zeg iets en nog geen minuut later is het wereldwijd overal te lezen en te zien. Dat geldt voor jou niet anders."

LUCHTGITAAR

Emile: "Vorig jaar speelde ik Led Zappelin's Stairway to heaven met Matthijs van Nieuwkerk in de Top 2000 a gogo. Een eenmalige uitspatting zou je denken, maar Jörgen Raymann refereerde eraan en gaf me in zijn programma ook een luchtgitaar. In het Top 2000 café kwam het spontaan in me op en ach, iedereen deed het in zijn jeugd. Sterker, bij harde muziek met een goede gitaarsolo grijp ik nog steeds naar de luchtgitaar en bij een leuke trompetsolo toeter je ook op vingers voor je mond."

Rob: "Ik weet zeker dat bijna iedereen luchtinstrumenten bespeeld. Helemaal als ze zich onbespied wanen. Maar Emile, je speelt saxofoon?"

Emile: "Beperkt amateurniveau, maar dat maakt het plezier niet

Top 10 van mannelijke stemmers uit het geboortjaar van Rob de Nijs, 1942

1	The Eagles	<i>Hotel California</i>
2	Queen	<i>Bohemian Rhapsody</i>
3	Fats Domino	<i>Blueberry Hill</i>
4	Beatles	<i>Hey Jude</i>
5	Boudewijn de Groot	<i>Avond</i>
6	Ramses Shaffy & Liesbeth List	<i>Pastorale</i>
7	Caro Emerald	<i>A night like this</i>
8	Procol Harum	<i>A whiter shade of pale</i>
9	Meat Loaf	<i>Paradise by the Dashboard Light</i>
10	Wim Sonneveld	<i>Het Dorp</i>

Rob: “Avond is van mij, hè. Ik zong het in 1973 en Boudewijn heeft het in 1997 weer opgepakt. Dat mag hij natuurlijk, want hij schreef het, maar toch denk ik bij de Top 2000: potverdorie!”

minder. Belofte maakt schuld en dus speelde ik een paar maanden geleden *Vlieg met me mee naar de regenboog* in de show van Paul de Leeuw. Het spelen staat nu op een laag pitje, helaas, want het is een enorme uitlaatklep.”

EINDELIJK VRIJ

Rob: “De titel van mijn laatste album. Mijn ex-vrouw Belinda schreef fantastische teksten, ze is mijn hofleverancier. Dat het niet lukte met ons huwelijk, gaat alleen haar en mij aan. Privé was ik vrij om te gaan en staan waar ik wilde. Ik trouwde met mijn huidige vrouw Henriëtte en we konden werken aan haar grote wens, een kindje. Muzikaal had ik zin om iets heel anders te gaan doen. In de beginjaren zong ik stukken van Boudewijn de Groot en Lennaert Nijgh. Ik maakte zelf ook wel muziek, maar ik ben geen singer-songwriter. Mijn allereerste plek in de showbizz is vertolker. Boudewijn riep al eerder dat ik iets moest opnemen met gitaren en drums, waarbij mijn stem helemaal centraal staat. Ik ontmoette Daniël Lohues en dacht: het kan wel, ik ben niet afhankelijk. Hij schreef en produceerde het album grotendeels. Eindelijk vrij, op mijn achtenzestigste.”

Emile: “Geweldig. Mooi verhaal. ‘Eindelijk’ suggereert dat je er echt aan toe was...”

Rob: “Ik was eraan toe. Ja, bedankt, Emile. Waar. Als je merkt dat het lukt, is dat zo’n opluchting.”

Emile: “Dat straal je zo uit.”

Rob: “Het is alsof ik weer opnieuw begin en alle wegen open liggen. Een heerlijk, vrij gevoel. En als klap op de vuurpijl kreeg ik er ook nog een Edison voor.”

Emile: “Dat staat niet los van dat gevoel.”

Rob: “Het heeft er ongetwijfeld mee te maken. Vroeger was het een regelrechte kwaliteitsprijs, maar op een gegeven moment had ik het gevoel dat in de hitparade staan genoeg was voor het ontvangen van een Edison. Het was een feestje van producers en platenmaatschappijen. Gelukkig werd nu weer het tegendeel bewezen. Ik kan alles verwachten, maar niet meer dat ik ga verkopen als Nick & Simon of Jan Smit.”

MUZIEK EN POLITIEK

Rob: “Pop- en rockmuziek is een linkse kunstuiting. Meen ik echt. De meeste artiesten die ik ken, zijn ook sociaalvoelend.”

Emile: “Muziek heeft in de oorsprong alles met politiek te maken. Neem de hele blues- en jazzgeschiedenis. Waar komt dat vandaan? Dat is een manier van uiten tegen de onderdrukking. Dat is honderd procent politiek. En nog steeds heeft iedere artiest wel een nummer in z’n repertoire dat betrekking op de samenleving heeft.”

Rob: “Als ik in Antwerpen in een uitverkochte Koningin Elisabethzaal sta, weet ik dat er een heleboel Vlaams blokkers zitten. Daar kan ik me niet druk om maken. Stel je voor. ‘Wat stemt u? Eruit!’”

Vakman Rob de Nijs viert dit jaar zijn gouden artiestenjubileum. Na zijn debuut in 1961 ontwikkelde hij zich van verlegen 18-jarige jongeman tot zelfverzekerde, alom gerespecteerd topartiest. Zijn vijftigjarige carrière wemelt van dierbare herinneringen, prachtige liedjes, tientallen hits en een geweldige muziekhistorie.

RUMOUR HAS IT

Emile: “Adele. Het is nu een hitje, maar het nummer staat op een cd die dik een jaar geleden uitkwam. Mijn dochters kwamen ermee, maar ik zei: ‘Het gaat over jullie.’ Zij heten per slot van rekening ook Roemer. Op Twitter lees ik regelmatig berichtjes in de trant van ‘*Rumour has it*. Hé, dat moet het partijlied van de SP worden.’ Het is grappig.”

Rob: “En? Wordt het ‘m?’”

Emile: “Natuurlijk niet. Dan lijkt het alsof het om mij als persoon draait en daar heb ik helemaal niets mee.”

Rob: “Maar het is wel goed dat jij als persoon de kiezers naar je toe kunt halen.”

Emile: “Als partij heb je dat hard nodig, maar draai de boel ook maar weer om, in mijn eentje kan ik helemaal niks. Ik heb zo verschrikkelijk veel goede mensen om me heen. Adeles nummer is prachtig, maar het draait bij de SP om de inhoud.”

NEDERLANDSTALIG

Rob: “De keuze om in het Nederlands te zingen, maakte ik eigenlijk meteen. Ik zat op de cabaretschool toen ik meedeed aan een talentenjacht. Met mijn bandje The Shakin’ Tigers – later noemden we onszelf Rob de Nijs en de Lords. De finale was in het Concertgebouw. Ik was 18 en toen ik die beroemde trap afkwam, dacht ik: dit is het, dit is hoe het voelt. Ik was Amsterdammer onder de Amsterdammers. Mies Bouwman presenteerde de avond en Willeke Alberti zat in de jury. Als dertienjarig meisje had ze al een plaatje opgenomen met haar vader. We wonnen. Later hoorde ik dat Willeke had gezegd: ‘Die moet je hebben!’ Als je terugkijkt, is het een heel grappige, sterke generatie. Willeke, Ria Valk, Anneke Grönloh, allemaal Nederlandstalig. Dat was toen eigenlijk redelijk hip. Eddy Christiani was vlak voor die tijd idool met *Spring maar achterop* en *Zonig Madeira*... Dat was de popmuziek in die tijd. Nu luister ik met een vertederd lachje, maar daar vielen de meiden ook voor flauw. Met name na de zestiger jaren besteedde ik veel aandacht aan teksten en wilde ik niet zomaar een flutverhaaltje zingen. Als je in het Engels zingt, kom je snel weg met clichés. Nederlands is een moeilijke taal om te zingen. Je moet leren om het mooi en zacht te laten overkomen. Niet voor niets noemen Engelsen het een *throat disease*...”

MOOISTE VROUW UIT DE POPGESCHIEDENIS

Rob: “Ik zal maar niet Doris Day zeggen, hè? Ik vind Madonna een sterke vrouw en eigenlijk is ze nog steeds mooi... Maar of ze de mooiste is? Brigitte Bardot heeft ook gezongen... Hmm, wat vind jij, Emile?”

Emile: “Ik heb veel meer met karakter en talent dan uiterlijk.”

Rob: “Dat sowieso! Ik ken heel leuke mensen die fantastische muziek maken. Tom Waits, bijvoorbeeld. En John Lennon was ook niet moeders mooiste.”

Emile: “Precies, dus: geen commentaar.”

NOG STEEDS GEEN ROCK-‘N-ROLL

Rob: “Aan *Nog steeds geen rock-‘n-roll* schreef ik mee. Het gaat over mij en het is een dikke, vette knipoog naar al die rock-‘n-roll-artiesten die er helemaal niet meer zijn. De tekst is ironisch bedoeld, hoor. Ik vond mezelf natuurlijk altijd al rock-‘n-

Top 10 van mannelijke stemmers uit het geboortjaar van Emile Roemer, 1962

1	Eagles	<i>Hotel California</i>
2	Queen	<i>Bohemian Rhapsody</i>
3	Deep Purple	<i>Child in Time</i>
4	Led Zeppelin	<i>Stairway to Heaven</i>
5	Boudewijn de Groot	<i>Avond</i>
6	Pink Floyd	<i>Shine on you Crazy Diamond</i>
7	Pink Floyd	<i>Wish you were here</i>
8	Coldplay	<i>Clocks</i>
9	U2	<i>One</i>
10	Meat Loaf	<i>Paradise by the Dashboard Light</i>

Emile: “Herkenbaar, het zijn vooral de nummers uit mijn pubertijdjaren. Als ik in de kroeg kwam, draaiden ze The Eagles, Meat Loaf en Deep Purple. Maar ik mis Metallica met One...”

roll. Al was het alleen maar door het leven dat ik leidde. Het wordt vaak verenigd met hoe ruig je zingt, maar dat is ook maar de stem die je krijgt van onze lieve heer natuurlijk. Met name de eerste helft van mijn carrière was ik redelijk zoetgevooid. Maar ik hou van rock-‘n-roll.”

Emile: “Heb je ooit het idee gehad om een keer als project of uitstapje iets totaal anders te doen?”

Rob: “Ik heb veel jazz gezongen, ook tijdens de concerten. Voor mij ook heel anders, maar ik ben er wel mee opgevoed in de zestiger jaren. Charlie Parker, Sonny Rollins, John Coltrane, noem maar op. Ik ben altijd gek geweest van jazz. Alleen met free jazz heb ik wat minder. Voor mij moeten het altijd liedjes zijn. Het mag best ruig of whatever, als het maar songs zijn. Ook als het heavy metal is. Ik kom vaak recensenten tegen die kennelijk zo blasé zijn dat ze voor mijn gevoel steeds verder afdwalen van wat nou mooie muziek is. Maar dat kan ik ze ook niet kwalijk nemen natuurlijk, hè...”